

Κυριακή 31η Δεκεμβρίου 2023

Κυριακή πρό τῶν Φώτων.

(Μάρκ. 1, 1 – 8).

«έτοιμάσατε τήν ὁδόν Κυρίου» (Μάρκ. 1, 3).

Σήμερα τελειώνει ἕνας δρόμος καί ἀρχίζει ἕνας ἄλλος. Ἀποχαιρετοῦμε μέ ποικίλα συναισθήματα ἕνα δύσκολο ἔτος καί ὑποδεχόμαστε μέ χρηστές ἐλπίδες ἕνα καινούργιο. Κάναμε μία διαδρομή πρὸς τὰ Χριστούγεννα καί γιορτάσαμε τήν ἑνσαρκη φανέρωση τοῦ Θεοῦ. Τώρα κάνουμε μία διαδρομή πρὸς τὰ Θεοφάνεια καί ἐτοιμαζόμαστε νά γιορτάσουμε τήν ἀποκάλυψη τῆς Ἁγίας Τριάδας καί τόν καθαγιασμό ὅλης τῆς φύσης μέσ' ἀπό τήν κάθοδο τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα.

Ἡ ζωή εἶναι γεμάτη διαδρομές. Δρόμοι πού περπατήσαμε, δρόμοι πού μᾶς περιμένουν, δρόμοι πού μᾶς κούρασαν, δρόμοι πού μᾶς ἔκαναν νά κλάψουμε, δρόμοι πού μᾶς χάρισαν χαρές καί ἐλπίδες. Κάθε δρόμος ἔχει τή δική του ἱστορία. Κάθε διαδρομή εἶναι ἕνα μάθημα ζωῆς. Κάθε βῆμα εἶναι ἕνα βῆμα πρὸς τόν Θεό, πού χαράζει τούς δρόμους τῆς συνάντησης μαζί Του.

Σήμερα, πού κλείνουμε τή διαδρομή ἑνός ἔτους καί ἀνοίγουμε τή διαδρομή σ' ἕνα καινούργιο, ἀκοῦμε τόν εὐαγγελιστή Μάρκο νά μᾶς παρουσιάζει τό πρόσωπο τοῦ Προδρόμου. Ὁ Πρόδρομος ἔρχεται νά ἐτοιμάσει τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ πρὸς τήν ἀνθρωπότητα καί τή διαδρομή τῶν ἀνθρώπων πρὸς τόν Θεό. Τό ἔργο τοῦ Προδρόμου συμπυκνώνεται στή φράση πού ἀκούσαμε: «ἐτοιμάσατε τήν ὁδόν Κυρίου». Τό κήρυγμα τοῦ Προδρόμου εἶναι νά ἐτοιμάσουμε τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς

καί τή δική μας διαδρομή πρὸς Ἐκεῖνον. Ἡ ζωή μας εἶναι μία ἀμφίπλευρη πορεία συνάντησης. Εἶναι ὁδὸς συνοδοιπορίας πρὸς τὸν ἁγιασμό καί τή δόξα τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι εὐκόλος αὐτός ὁ δρόμος. Ἔχει πολλά ἄγνωστα σημεῖα. Ἔχει πολλές παγίδες. Ἔχει πολλά δι-
 ακυβεύματα. Ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ χρειάζεται ὁδηγό. Ὅταν ἀκοῦμε «ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου», ἀναλογιζόμαστε πῶς θά γίνει αὐτή ἡ ἐτοιμασία.

Ἡ ἐτοιμασία τῆς διαδρομῆς πού ὁδηγεῖ στὸν Θεό, ἡ ἐτοιμασία τοῦ δρόμου τοῦ Θεοῦ γίνεται μέ τρεῖς τρόπους. Πρῶτον, μέ τὴν ἐσωτερικὴ ἐργασία στὸν ἑαυτό μας, δεύτερον, μέ τὴν ἐξωτερικὴ θυσιαστικὴ προσφορά στὸν διπλανό μας καί τρίτον, μέ τὴν ἀκατάβλητη ἐπιθυμία τῆς ἔνωσης μέ τὸν Κύριο.

«Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου» μᾶς λέγει τό Προδρομικὸ στόμα. Κατὰ πρῶτον ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης μᾶς δείχνει μέ τό παράδειγμά του ὅτι

ἡ ἑτοιμασία τοῦ θείου δρόμου γίνεται μέ τήν
 ἄσκησι καί τήν ἐσωτερική ἐργασία. Ἡ ἔρημος
 καί ἡ ἡσυχία εἶναι οἱ συνεργάτες μας στήν
 προετοιμασία τῆς διαδρομῆς πρὸς τόν Θεό. Ἡ
 ἄσκησι καί ἡ μετάνοια εἶναι οἱ δυνάμεις
 αὐτῆς τῆς διαδρομῆς. Εἶναι ἀπαραίτητο νά
 βρίσκουμε λίγο χρόνο κάθε ἡμέρα νά τά λέμε
 μέ τόν ἑαυτό μας. Νά ἐλέγχουμε τίς σκέψεις,
 τίς πράξεις, τά λόγια, τίς προθέσεις, τά
 ἀποτελέσματα. Αὐτή ἡ ἐνδοσκόπησι φέρνει
 τήν ταπείνωσι. Ἡ ἐπίγνωσι τῆς ἀνεπάρκειας
 καί τῶν ἐλλείψεων γεννάει τήν ἐπιθυμία νά
 στραφοῦμε στόν Θεό. Ἡ ἀνάγκη γιά ἐσωτερική
 πληρότητα μᾶς ὠθεῖ νά κάνουμε μιά διαδρομή
 πρὸς Ἐκεῖνον, ὅπως ἔκανε τή διαδρομή τῆς
 ἐπιστροφῆς ὁ ἄσωτος πρὸς τόν Πατέρα του.
 Σάν τόν Πρόδρομο εἶναι ἀπαραίτητο νά βιώ-
 νουμε τήν ἡσυχία τῆς νοητῆς ἐρήμου, γιά νά
 κατορθώσουμε αὐτή τή μυστική ἐπικοινωνία
 μέ τόν ἑαυτό μας. Οἱ θόρυβοι καί οἱ μέριμνες,

οί άσκοπες κοινωνικές αναστροφές και οί κούφιεσ παρέεσ, οί άτελείωτεσ μεγαλόπνοεσ έξαγγελίεσ και τά άδικαιολόγητα άγχη για τό στήσιμο τήσ έξωτερικήσ εικόνασ δέν βοθηοῦν στήν άρμονική σχέση μέ τόν έαυτό μασ. Μᾶσ έμποδιζοῦν στήν προσπάθεια νά έτοιμάσουμε τήν όδόν του Κυρίου, διότι βάζουν τίσ ψεύτικεσ προοπτικέσ πάνω άπό τίσ άληθινέσ ανάγκεσ. Σάν τόν Πρόδρομο εἶναι άπαραίτητο νά βρίσκουμε τίσ έσωτερικέσ ισορροπίεσ, ὥστε ὅ,τι κάνουμε, ὅ,τι λέμε και ὅ,τι σκεπτόμαστε νά εἶναι πραγματικά έλεύθερο και χαριτωμένο.

Κατά δεύτερον, όταν άκοῦμε «έτοιμάσατε τήν όδόν Κυρίου», εἶναι άπαραίτητο νά καταλάβουμε ὅτι ἡ όδόσ του Κυρίου εἶναι ὁ δρόμοσ τήσ άγάπησ και τήσ έξωτερικήσ θυσιαστικῆσ προσφοράσ πρόσ τούσ άλλουσ άνθρώπουσ. Όταν χάνουμε τήν άγνή και καθαρῆ άγάπη, όταν γεμίζει ἡ καρδιά μασ άπό αντιπάθειεσ, πικρίεσ, άποστροφέσ, αὔστηρέσ κρίσεισ, σκλη-

ρότητα και κυνισμό, δέν βρισκόμαστε στην όδο του Κυρίου. Έχουμε λοξοδρομήσει. Έχουμε χάσει τον δρόμο μας. Η ανοχή που δείχνουμε στους άλλους, οι θυσίες που κάνουμε από φιλοτιμία χωρίς ανταπόδοση, ή πνευματική και υλική έλεημοσύνη που καταθέτουμε από τό υστέρημά μας, ή ανοιχτοσύνη που προσπαθοῦμε νά ἔχουμε σέ καθετί διαφορετικό ἢ παράξενο, ἢ ἀγκαλιά, τό χαμόγελο, ἢ παρηγοριά που σκορπίζουμε ἀφειδώλευτα, μᾶς κρατοῦν στον δρόμο του Θεοῦ. Η όδός του Κυρίου, τήν όποία καλούμαστε νά ετοιμάζουμε, εἶναι ἡ όδός προς τον Γολγοθά. Τό μονοπάτι προς τον Γολγοθά εἶναι τό δύσκολο ἀλλά χαρούμενο μονοπάτι τῆς ἀγάπης. Ὁ χρόνος, ὁ κόπος, τά συναισθήματα, τά χρήματα, οι ιδέες, που ξοδεύουμε για τους άλλους, δέν χάνονται. Ὅτι καταβάλουμε για τό χατίρι τῶν άλλων εἶναι ἡ καλύτερη προετοιμασία για τον δρόμο του Θεοῦ. Εἶναι ὁ πιό

εὐλογημένος τρόπος νά διευκολύνουμε τή συνάντηση τοῦ Θεοῦ μέ τούς ἀνθρώπους καί τή συνάντηση τῶν διπλανῶν μας μέ τόν Θεό. Ἄρκεϊ, βεβαίως, ὡς διπλανούς νά θεωροῦμε ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἄρκεϊ νά μή βλέπουμε κάποιους ὡς δικούς μας ἀνθρώπους καί κάποιους ἄλλους ὡς ξένους, διότι τότε ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ θά παραμένει κλειστός καί γιά μᾶς καί γιά τούς ἄλλους.

Ἀκοῦμε τέλος τόν Πρόδρομο νά λέγει: «έτοιμάσατε τήν ὁδόν Κυρίου» καί ἀναλογιζόμαστε πώς ἡ ἐτοιμασία τοῦ θείου δρόμου θά γίνει μόνον ὅταν μέσα μας φουντώνει καθημερινά ὁ πόθος τήν ἔνωσης μέ τόν Θεό. Ἡ ἀκατάβλητη ἐπιθυμία γιά τόν Θεό γκρεμίζει ὅλα τά ἐμπόδια, ὅλες τίς ἀναστολές καί ἐτοιμάζει «τήν ὁδόν Κυρίου» χαρούμενα καί εἰρηνικά. Ὅταν μπορούμε νά φωνάζουμε σάν τόν Παῦλο: «ἐμοί γάρ τό ζῆν Χριστός» καί: «τήν ἐπιθυμίαν ἔχω εἰς τό ἀναλύσαι καί

σύν Χριστῷ εἶναι», τότε αὐτή ἡ ἐπιθυμία γίνε-
 ται ἡ ἀληθινή δύναμη τῆς ζωῆς μας. Αὐτή ἡ
 ἐπιθυμία δίνει τόν χαρακτήρα καί τό ἀληθινό
 νόημα τῆς ζωῆς. Ὁ πόθος γιά τόν Ἰησοῦ μετα-
 μορφώνει κάθε ἄλλο πόθο. Τό πάθος γιά τόν
 Χριστό ἐξαγιάζει ὅλα τά ὑπόλοιπα πάθη. Ἡ
 ἐπιθυμία γιά τόν Κύριο ἐνεργοποιεῖ ὅλες τίς
 δυνάμεις τῆς ὑπαρξῆς, τίς ψυχικές καί τίς σω-
 ματικές, ἔτσι ὥστε κάθε ἡμέρα, κάθε λεπτό,
 κάθε χρόνο, κάθε στιγμή νά διαγράφονται ὅλα
 ὅσα μᾶς χωρίζουν ἀπ' Ἐκεῖνον καί ὁ Θεός νά
 γίνεται τό ἀπόλυτο κέντρο καί ἡ ἀκατάβλητη
 κορυφή τῆς προσωπικότητάς μας. Μέσα ἀπό
 τήν ἐπιθυμία γιά τόν Χριστό ἡ προσευχή φου-
 ντώνει, ἡ συμμετοχή στά μυστήρια συγκλονίζει
 καί ἀναγεννάει, ἡ μελέτη τοῦ θείου λόγου
 γονιμοποιεῖ τήν ἐσωτερική ἄρουρα, ἡ ἄσκηση
 δέν κουράζει, ἀλλά μᾶλλον ξεκουράζει καί δί-
 νει χαρά. Ὅταν ποθοῦμε τόν Χριστό, τό μέλλον
 γίνεται ἐμπειρία καί ἀνάμνηση. Τό παρελθόν

γίνεται επίγνωση και μετάνοια. Τό παρόν γίνεται εὐκαιρία ἀγιασμοῦ καί ἐσωτερικός ἀγώνας.

Καθώς βρισκόμαστε στό κατώφλι τοῦ νέου ἔτους καί σέ λίγες ἡμέρες θά ζήσουμε τήν ἑορτή τῶν Θεοφανείων, ἅς ἀκούσουμε προσεκτικά, σάν ἐπίλογο τοῦ ἔτους πού διέρχεται καί σάν πρόλογο τοῦ ἔτους πού ἔρχεται, τόν Προδρομικό λόγο: «ἐτοιμάσατε τήν ὁδόν Κυρίου». Ἄς ριχτοῦμε στόν ἀγώνα τῆς ἐτοιμασίας αὐτῆς τῆς ὁδοῦ μέσ' ἀπό τή δουλειά πού θά κάνουμε μέ τόν ἑαυτό μας, μέ τή θυσιαστική προσφορά πρὸς τοὺς ἄλλους καί μέ τόν ἀκατάβλητο πόθο γιά τόν Χριστό. Ἔτσι ἡ ὁδός τοῦ Κυρίου θά εἶναι δρόμος καί πορεία συνάντησης Θεοῦ καί ἀνθρώπων. Ἀπό τή συνάντηση αὐτή θά ἀντλήσουμε κάθε εὐλογία γιά τό νέο ἔτος καί γιά ὀλόκληρη τή ζωή μας, τήν τωρινή καί τήν ἐπέκεινα. Ἀμήν.